

"Nu tittle til hinanden de favre blomster små"

B.S. Ingemann, C.E.F. Weyse (1837)

Vers 1	Nu tittle til hinanden de favre blomster små, de muntre fugle kalde på hverandre; nu alle jordens børn deres øjne opslå, nu sneglen med hus på ryg vil vandre.	1 2 1 2 1 2 1 2	D D G /h D A/c [#] A D /f [#] A/c [#] D D/a A Bm G D/f [#] /d G /b D /f [#] Em ⁷ A D G D/a A ⁷ D
Vers 2	Den kære Gud og Skaber den mindste orm er nær: han føder fugl og markens lilje klæder; dog menneskenes børn har han allermest kær, Gud ånder på øjet, når det græder.		D D G /h D A/c [#] A D /f [#] A/c [#] D D/a A Bm G D/f [#] /d G /b D /f [#] Em ⁷ A D G D/a A ⁷ D
Vers 3	Guds Søn var selv et barn, og på krybbestrå han lå, hans vugge stod på jord foruden gænge. Guds Himmeriges fryd har han lovet de små og blomster fra Paradisets enge.		D D G /h D A/c [#] A D /f [#] A/c [#] D D/a A Bm G D/f [#] /d G /b D /f [#] Em ⁷ A D G D/a A ⁷ D
Vers 4	Guds Søn har os så kær, han er børnevennen stor, han bærer barnet op til Gud på armen; han storm og hav betvang, da han vandred på jord, men børnene leged ham ved barmen.		D D G /h D A/c [#] A D /f [#] A/c [#] D D/a A Bm G D/f [#] /d G /b D /f [#] Em ⁷ A D G D/a A ⁷ D
Vers 5	O du, som os velsigned og tog i favn de små, en morgen se vi dig i Paradiset; du lærte os til Gud vore øjne opslå, evindeligt være du lovpriset!		D D G /h D A/c [#] A D /f [#] A/c [#] D D/a A Bm G D/f [#] /d G /b D /f [#] Em ⁷ A D G D/a A ⁷ D